

БРАТЯ ГРИМ

ДАРОВЕТЕ НА МАЛКИТЕ

ЧОВЕЧЕТА

Превод от немски: Димитър Стоевски, —

chitanka.info

Живели някога един шивач и един златар, които тръгнали заедно да пътешестват.

Веднъж, когато слънцето вече залязвало, те чули странна далечна мелодия. Тя звучала така приятно, че те забравили умората си и започнали да вървят по-бързо. Скоро стигнали до един хълм. Луната била изгряла и пръскала ярка светлина наоколо. Пред очите на двамата пътници се разкрила необикновена гледка — десетки малки човечета — мъже и жени — весело танцуvalи в кръг, хванати за ръце, и пеели чудесна песен. В средата на кръга стоял най-възрастният от тях. Той бил облечен в пъстра одежда, а върху гърдите му се спускала бяла като сняг брада.

Шивачът и златарят замръзнали на местата си от изненада. В същия миг белобраният старец им кимнал да влязат в кръга, а малките човечета се отдръпнали, за да им направят място. Златарят имал гърбица и като всички гърбави хора, се престрашил и влязъл в кръга пръв; шивачът бил по-предпазлив, но като видял как всички се веселят, смело пристъпил напред. Кръгът се затворил и малките човечета продължили да танцуват и да пеят. Тогава старецът извадил от пояса си нож, наточил го и като се уверил, че е достатъчно остър, се обърнал и погледнал пришълците. Те се разтреперили от страх, но нямали време дори да помислят — със светкавична бързина старецът хванал златаря, острягал косата и брадата му, а след миг същото се случило и с шивача. После дружелюбно ги потупал по рамото сякаш искал да им каже, че добре са постъпили, като не са се съпротивлявали. Сетне им показал една купчина въглища и им дал знак да си напълнят джобовете. И макар че не знаели за какво може да им послужат въглищата, шивачът и златарят се подчинили и тръгнали да търсят подслон.

Когато се спуснали в долината, ударило полунощ. Изведнъж музиката секнала и хълмът потънал в тишина, огрян от лунната светлина. Двамата пътници намерили един запустял двор, покрили се с наметалата си и легнали да спят, като забравили да извадят въглищата от джобовете си.

На сутринта се събудили от тежестта на някакъв товар. Бръкнали в джобовете си и не могли да повярват на очите си — те били пълни със злато. Така станали богати хора. Ала златарят, който бил много

алчен, предложил на шивача да останат още един ден и вечерта отново да отидат при малките човечета, за да се сдобият с още злато.

— На мен и това ми стига — казал шивачът. — Ще стана майстор, ще се оженя и ще бъда наистина щастлив човек. — Но се съгласил с предложението на златаря да останат още един ден.

Вечерта златарят приготвил две големи торби, за да ги напълни със злато, и се отправил към хълма. Там заварил малките човечета да пеят и да танцуват. Белобрадият старец отново подкастрил косата и брадата му, а после му посочил купчината с въглища. Златарят това и чакал. Напълнил джобовете си и торбите колкото можал и весело потеглил по обратния път. Легнал, завил се и сладко заспал.

На сутринта, едва отворил очи, бързо бъркнал в джобовете си, но там намерил само черни въглища. „Все пак имам малко злато от миналата нощ“ — помислил си той. Ала то също се било превърнало в буци въглища. Изплашеният златар се ударил по челото и в този миг разбрал, че главата му е съвсем гола. Нещастието му обаче не свършило дотук — когато се погледнал, видял, че на гърдите му е израснала гърбица, много по-голяма от тази, която носел на гърба си. Тогава разбрал, че е наказан заради алчността си и горчиво заплакал. В това време шивачът се събудил и започнал да го утешава.

— Ти винаги си бил най-добрият ми приятел. От днес нататък ще живеем заедно.

Така и станало. Но нещастният златар трябвало до края на живота си да носи две гърбици и да крие от хората голата си глава.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.